

Krvavě rudý západ slunce nad Durmitorem, který se nám naskytl první večer v našem táboře na hřebeni.

ČERNÁ HORA PRÝ NEJKRÁSNEJŠÍ ZEMĚ NA SVĚTĚ

Když nás v noci taxík odvážel z nádraží v Mojkovci do turisticky frekventovaného podhorského městečka Žabljak, vyprávěl nám pan taxikář zaníceně o krásách své země. Prý je nejkrásnější na světě. Má všechno. Hory, moře... A v něčem měl určitě pravdu.

NA NÁDRAŽÍ V MOJKOVCI

Na nádraží v Mojkovci jsme dorazili asi s dvouhodinovým zpožděním až za tmy. Taxikáři už čekali rovnou na peronu. Vzhledem k tomu, že jsme neměli po dlouhé cestě moc chuť hledat potmě místo na spaní, kývli jsme na nabídku, a nechali se odvézt přímo do kempu v Žabljaku na hranici národního parku Durmitor. Takhle budeme moci hned ráno vyrazit.

Cestou se nám pán stihl pochlubit svým rozestavěným domem, ukázat nám sto metrů hluboký kaňon Tara, přes který jsme přešli sem a tam po památném mostě, kde se prý točil nějaký známý

film. Asi je vám jasné, kolik jsme toho potmě viděli, ale rozhodně jsme mu museli potvrdit, že je to opravdu tu nejkrásnější, co lze na světě vidět.

V kempu jsme dostali na uvítanou panáka výborné domácí slivovice, ale po skoro dvoudenní cestě se nám spalo krásně i bez ní. Ráno jsme zjistili, že už tu je ubytována delší dobu početnější česká výprava, která odsud vyráží na hvězdicové túry po horách. My se rozhodli projít si to celé s batohem, ačkoliv Durmitor nemá jeden souvislý hřeben po kterém by šlo pokračovat stále dál, ale skládá se z mnoha menších hřebín-

ků. Na některých se dokonce musí jít jen tam a na konci se zas vrátit stejnou cestou. Jsou to přece jen divoké hory a ne všude se dá bez problémů slézt.

NEMILÉ PŘEKVAPENÍ

Vyrazili jsme k turisticky frekventovanému Černému jezeru, od kterého se začínají většinou značené trasy. Kousek od něj je i jeden z mála vodních pramenů. Podle knižního průvodce prý velmi vydatný. Na místě nás však čekal jen malý čůrek. Už nám ale bylo řečeno dříve, že bylo suché léto a s vodou je to špatné. No, bude to

Výstup na hřeben Šljeme po prudkém travnatém svahu byl náročný, ale výhledy za to stály.

ještě zajímavé. Jak asi budou vypadat další prameny, které nejsou takto „vydatné“?

Počasí je nádherné. Přesně jak jsme se těšili. Ještě si tu pěkně prodloužíme léto. To jsme se ale přepočítali. Černá Hora nám asi ještě chtěla ukázat další z těch mnoha krásných věcí. Druhý den totiž přes noc napadlo po silné bouři asi deset centimetrů sněhu a teplota klesla z třiceti stupňů na nulu. Tomu se říká překvapení. I když ne zrovna milé. Což zima, ta by nevadila. Problém je v tom, že chůze po kluzkém vápenci je na úzkých hřebínkách dost riskantní, stezky nejsou pod sněhem moc vidět a výhledy veškeré nijaké, protože je vše ukryto v mracích. Sice jsme první den přehlédli shora skoro celý Durmitor (je opravdu celkem malý), ale projít si jen jeden malý hřeben z celého pohorí je trochu málo. S tím jsme se nemohli smířit. Rozhodli jsme se počkat do zítřejšího dne na místě, zda se počasí zlepší.

NOČNÍ NÁVŠTĚVA

V noci mě vzbudily tiché kroky ve sněhu hned vedle stanu. Spali jsme kousek

nad hranicí lesa, takže nějaké zvířátko, co se vyrazilo napást, by nebylo žádným překvapením. Jen ať se v klidu napase, říkám si, a chci zase usnout, ale když ono se to začíná dobývat do stanu a chvílemi dost urputně. No, medvěd to snad nebude. Sice spíme přímo pod hřebenem, který je po něm pojmenovaný – Medjed, ale to by asi byl větší rachot. Mám podezření na toulavého psa (srnku předem ze seznamu podezřelých vyřazuji). Přítelkyni radši nebudím, ta je vyděšená z každého šustnutí trávy... Tak tam ležím sám, srdce mi divoce buší, a naslouchám. Chvilí je vždy ticho, sem

Krátký, ale náročný hřeben Medjedu.

tam se ozve krok a pak zas útok na stan. Co mám teď dělat? Má drahá polovička se po chvíli probrala z bezstarostného spánku (asi mým zděšeným funěním). Snažím se jí bez paniky vysvětlit, že jsme napadeni. „To je jen vítr,“ povídá mi s klidem a spí dál. Takovou odvahu bych od ní nečekal. I když jak tak o tom přemýšlím a poslouchám dál... Asi měla pravdu a „plašan“ jsem já.

Za chvíli začalo svítat, a tak jsem spojil příjemné s užitečným a vylezl ven zkontrolovat noční návštěvu a zároveň se vyvenčit. Stan šel stěží otevřít, pro-

tože byl pokrytý vrstvou ledu. Plachta křúpala přesně jako ty noční kroky ve sněhu. Takže neslyšný vítr mě takhle vyděsil. To jsem se zas předvedl. Do bot jsem se skoro nedostal, protože byly večer promočené a teď zmrzle na kámen. Nakonec se podařilo a jsem moc rád, protože jinak bych neviděl tak nádherně barevný východ slunce dole pod námi (a taky bych se už...).

TKANIČKA VERSUS ČERV

Další den sních nijak nezmezle, ale přesto jsme vyrazili na pár nebezpečných túr z našeho základního tábora. Pozitíí začalo mírně táni, a tak jsme se rozhodli ještě neprchat zbaběle z hor k moři, ale přesunout naši základnu o kus dál. Kolem poledního už nebylo v nižších polohách (nižších myslím okolo 2000 m n. m.) po sněhu ani památky. To bylo dobře i špatně. Přišli jsme tak totiž o zdroj vody. (Vařili jsme z něho a jedli jej, když byla žízeň). Už nebudou žádné osvěžující vodové nanuky (rampouchy) a sněhové zmrzliny. Černá Hora nám teď pro změnu ukáže, co nemá. →

Východ slunce nad Žabljakem působí z fotografie velmi příjemně, ale ve skutečnosti to až tak příjemné nebylo, protože mrzlo a foukal prudký vítr.

V údolí Katun Lokvice byly značené dva prameny. Ten bližší byl dle očekávání vyschlý a z druhého vzdáleného zbyly jen dvě louže. Ale aspoň protékaly, voda v nich nestála a nemusela být tudíž špatná. V jedné sice plaval mrtvý červ a ptačí pířka, ve druhé byly nějaké šlápoty a tkanička od bot, ale jiná možnost nebyla. Která je asi lepší? Vyžrál jsem na to šalamounsky. Nabral jsem si jednu flašku tkaničkovou a jednu červivou. (Pokud vás zajímají následky, tak žádné nebyly).

CESTA NAHORU A DOMŮ

Další den se nám možná podařilo zdolat Bobotuv Kuk – nejvyšší vrchol Durmitoru. Píši „možná“, protože to zcela jistě říct nemůžeme. Ve finále totiž už toho moc vidět nebylo. Po jasnějším dni se zase zatáhlo a znovu nás nahoře provázela led a sníh. Dál jít nešlo, značka také nepokračovala, hora to byla správná, tak to tedy musel být vrchol. (Nemá cenu o tom dlouho přemýšlet, ještě bychom si zkazili radost).

POZOR NA MÍSTNÍ HAMBURGER Z MLETÉHO MASA – PLJESKAVICA, DÁ SE Z NĚHO PŘI TROŠE SMŮLY DOSTAT PĚKNÁ PLESKAVICE. PŮL EURA ZA KAŽDOU NÁVŠTĚVU...

V tomto nebývale krásném stroji přivezl pán na autobus svou nebývale krásnou dcerku.

Tímto jsme završili naši horskou etapu a na zbylých pár dní jsme se přemístili k moři do klidného městečka Budva, abychom se v botách, co ještě včera kráčeli ve sněhu, prošli po rozžhavené pláži. (Nemusím asi říkat, že kombinace plavků a pohor budila velkou pozornost).

No a pak už vlakem z přímořského Baru do Bělehradu, kde jsme si vyzkoušeli jaké to je strávit noc spaním přímo na peroně. (Vlak měl totiž opět zpoždění a navazující spoj do Budapešti nám odjel. Doporučuji s tímto zpožděním vždy počítat).

Zbytek cesty se už naštěstí obešel bez problému. Aspoň pro většinu z nás. (Asi bych měl na závěr varovat. Pozor na místní hamburger z mletého masa – pljeskavica, dá se z něho při troše smůly dostat pěkná pleskavice. Půl eura za každou návštěvu veřejné toalety pořádně leze do peněz. A že těch návštěv pak je... To už je možná lepší zkusit se dohodnout na paušálu).